

INICI TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL BAGES NORD

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó – 24-2-2016

Dimecres II Quaresma: Jr 18,18-20 // Mt 20,17-28

L'inici de la meva tercera visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Nord coincideix de ple amb el centenari de la mort del venerable Josep Torras i Bages, que durant divuit anys va ser el pastor d'aquesta nostra Església. Seguint el seu costum de celebrar, abans d'iniciar la santa visita pastoral, la missa en l'altar on reposen les relíquies de sant Bernat Calbó, també una vegada més —i ja és la vint-i-quatrena— celebro amb tots vosaltres la santa missa, a fi que els fruits espirituals i pastorals siguin ben abundosos en totes i cada una de les parròquies i comunitats que hi visitaré.

Certament que Josep Torras i Bages és un model per a tots els bisbes d'aquesta seu vigatana. Tant de bo que el Senyor ens donés, encara que fos una espurna, de la seva saviesa i santedat, del seu zel apostòlic i evangelitzador, del seu amor a Crist i a la seva Església, de la seva caritat i la seva paciència! De fet, tres vegades durant el seu pontificat el bisbe Torras va fer sencera la visita pastoral a totes les dues-centes quaranta-nou parròquies del bisbat, i algunes d'aquestes foren visitades una quarta vegada. La santa visita era per a ell un dels primers ministeris episcopals i, per tal de practicar-lo degudament, hi destinava dues temporades a l'any: la primavera i la tardor. Ell va expressar en iniciar la primera visita: «La visita pastoral és d'un ordre sobrenatural ... És la preparació senzilla, però necessària, d'aquell dia d'eternitat, pel qual tots ens hem de fer eterns, despullar-nos de l'amor a lo transitori i mudable, i revestir-nos amb el vestit de la gràcia i l'eterna justícia.» I continua dient: «Estimats germans i caríssims fills, anirem a veure-us, us beneirem paternalment, plegats amb vosaltres elevarem al Pare de les misericòrdies les nostres oracions; oferirem enmig dels vostres pobles el sacrifici incruent que Jesucrist oferí en el Calvari; aplicarem el mèrit de la seva sang, de valor infinit, als vostres joves fills, administrant-los el sagrament de la confirmació; us distribuïrem amb les nostres mans el Pa diví de la Sagrada Eucaristia; pregarem sobre la tomba dels vostres morts pel repòs etern de les seves ànimes; us parlarem el llenguatge de l'Evangelí; us portarem la bona nova, eternament nova, la novitat del Déu etern, de son Unigènit Fill Jesucrist que mai no s'envelleix, com nosaltres també un cop obtinguda la gràcia, perseverarem per sempre en la bona edat de Crist, en la perfecció inefable i sempiterna.»

Deixeu-me de repetir una altra vegada expressions seves en les visites pastorals, quan ell deia el que sentia en les cartes que enviava a amistats seves: «A pesar de la fatiga que en si porta, no pot pensar lo agradable que és la Santa Visita; i així un comprèn que els Apòstols i missioners deixessin la vida. De tot lo ministeri, és potser lo que més acosta a Jesucrist nostre Senyor, lo que ens posa més en contacte amb els hòmens, sense agafar res del verí del pecat... Muntat a les mules fem moltes hores entre alzines i oliveres, i pugem als cims en les esglésies, i allí predico i prego o faig oració amb el poble, i l'ànima hi guanya més que no pas escrivint, encara que sia en defensa de nostre Senyor Jesucrist, perquè

l'amor és molt pràctic i s'augmenta exercitant-lo... Feliç aquell que sap donar-se del tot a Déu i fa d'Ell tot l'objecte del seu cor i la seva vida.»

El seu exemple m'esperona a viure amb més lliurament la santa visita pastoral. Certament que és un moment de gràcia, tant per al mateix bisbe com per als preveres, religiosos i laics. El temps esmerçat en la visita pastoral no és de cap manera un temps fútil, sinó, més aviat tot al contrari, és un temps emprat de la millor manera possible, ja que és la presència episcopal, en nom de Crist, bon Pastor, enmig d'aquells que el Senyor em va encomanar en escollir-me com a bisbe d'aquesta diòcesi, que ha estat servida per pastors sants i insignes, com sant Bernat Calbó, el venerable Josep Torras i Bages i, entre altres, vull esmentar també el bisbe Oliba i Francesc de Veyan i Mola, que recordem de manera especial en aquests anys.

La paraula que ha estat proclamada en aquest dimecres de la segona setmana de Quaresma ens parla clarament del servei. Recordem les paraules de Jesús que acabem d'escoltar: *Qui vulgui ser important entre vosaltres ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.* Aquestes paraules han de ressonar en primer lloc en el cor del vostre bisbe. He estat posat al capdavant d'aquesta porció del Poble de Déu per a ser el servidor de tots. Els ministres de l'Església no podem oblidar mai que som servidors. Tota actitud, intenció, fet que no sigui de servei en Crist no és propi dels ministres seus. I no un servei qualsevol; el que ens demana el Senyor és el servei de donar la vida com Jesús, el qui ha vingut a donar la seva preciosa i única vida perquè en ell tots els homes tinguem la salvació i la llibertat, la vida plena i eterna.

Jesús rentant els peus als seus deixebles (cf. Jn 13) és el paradigma dels ministres de Crist. La glòria de Déu es manifesta en Jesús que renta els peus. En servir i rentar els peus a la seva criatura, Déu es revela en allò que és més propi de la seva divinitat i dóna a conèixer el més propi de la seva glòria. Servir sempre i en tot moment és el distintiu del ministre de Crist. Pregueu, doncs, per mi, perquè amb les meves paraules i gestos, amb els meus fets i intencions sigui transparència de Crist que renta els peus a tots els homes.

És propi del cristià servir els seus germans, els seus coetanis, els seus veïns, els seus amics i enemics, sense cap distinció. El context de les paraules del servei, en l'evangeli que hem escoltat, és el de la persecució de Crist que camina cap a la mort en creu. El profeta Jeremies ens ha parlat de la persecució del qui vol ser fidel al Senyor. No sé si són pas temps fàcils per a viure la fe cristiana. Però el que sí que és cert és que són els temps que el Senyor ens ha donat per a viure la nostra fe cristiana i donar testimoniatge de Crist i del seu amor misericordiós que venç l'odi i la mort. Sant Ignasi d'Antioquia, en el segle II, quan era portat al tribunal i a la mort a causa de Crist, va escriure als cristians de Roma: «La gesta que ha de realitzar el cristianisme quan és odiat pel món, no és palesar eloqüència, ans grandesa d'esperit.»

Germans estimats, no oblidem que estem en l'Any Sant de la Misericòrdia. Hem d'anar a beure a les fonts de la misericòrdia: la pregària, la confessió, el pelegrinatge, la indulgència... Hem de deixar que el Senyor ens renovi el seu amor, omplint el nostre cor de la misericòrdia guaridora i alliberadora. Però, al mateix temps, hem de viure les obres de misericòrdia. Aquesta és la grandesa d'esperit que el Senyor vol de nosaltres, perquè siguem els evangelitzadors que el nostre món necessita. Recordem aquestes paraules del papa Francesc: «L'Església no és al món per a condemnar, sinó per a permetre el trobament amb aquell amor visceral que és la misericòrdia de Déu. Perquè això passi —ho repeteixo sovint— hem de sortir. Sortir de les esglésies, de les parròquies; sortir, anar a buscar les persones allà on viuen, on pateixen, on tenen esperança.»

Pregueu per la visita pastoral al Bages Nord. Pregueu de veritat. El ministeri episcopal necessita la pregària de tota la comunitat per tal que sigui exercit amb llibertat d'esperit per al bé dels homes i glòria de Déu. Que santa Maria, reina i mare de misericòrdia, intercedeixi per tots nosaltres, perquè visquem la nostra vocació cristiana amb tota fidelitat i siguem els evangelitzadors que el Senyor vol, aquí i ara, com ho van ser en el seu temps sant Bernat Calbó i el venerable Josep Torras i Bages. Amén.